

РЕШЕНИЕ

№ 951

гр. София, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Емилия Александрова

Членове: Катя Хасъмска
Таня Кандилова

при участието на секретаря Кристина П. Георгиева
като разгледа докладваното от Емилия Александрова Въззивно гражданско дело № 20221100508298 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 258-273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на В. Н. П. срещу Решение № 3613/19.04.2022 г., постановено по гр. д. № 20211110153021 по описа за 2021 година на Софийски районен съд, 139-ти състав, с което е заместено, на основание чл. 127а, ал. 2 СК вр. чл. 76, т. 9 ЗБЛД, съгласието на бащата В. Н. П. за пътувания на детето В.В. П.а, придружавано от майката М. И. Ц. в държавите членки на ЕС и ЕИП (Исландия, Лихтенщайн и Норвегия), Конфедерация Швейцария, Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия, Република Турция, Република Сърбия, Република Северна Македония, Република Черна гора, Република Босна и Херцеговина, за срок от пет години, по време, съвпадащо с режима на лични контакти и местоживее на детето при майката, установен е решение № 268840 от 07.11.2019 г. по гр.д. № 39969/2018 г., СРС, 84-ти с-в, с което е одобрено споразумение по чл. 127, ал. 1 СК, без ограничение на броя на пътувания годишно, но с обща продължителност на всички пътувания до 90 дни годишно, само със съгласието на майката М. И. Ц.; ОСЪДЕН Е бащата В. Н. П., на основание чл. 127а, ал. 2 СК вр. чл. 124, ал. 1, т. 1 ГПК, да предава на майката М. И. Ц. паспорта на детето едновременно с предаването на детето за изпълнение на режима на лични контакти и местоживее на детето при майката, установен с решение № 268840 от 07.11.2019 г. по гр.д. № 39969/2018 г., СРС, 84-ти с-в, с което е одобрено споразумение по чл. 127, ал. 1 СК, когато майката желае да пътува в чужбина; допуснато е, на основание чл.

127а, ал. 4 СК, предварително изпълнение на решението.

Във въззивната жалба се твърди, че решението е необосновано. Изложени са съображения.

Моли се да се отмени Решение № 3613 от 19.04.2022 г. по гр. дело № 20211110153021 по описа на 139-ти състав на СРС, ГО, като необосновано, както и да се отмени и произнасянето по реда на чл.127а, ал. 4 от СК, като неоснователно.

Относно частната жалба срещу допуснатото предварително изпълнение е налице произнасяне по ч. гр. дело № 7624/2022 г. с определение от 03.08.2022 г. на СГС, ГО, 3-ти Б въззивен състав, поради което настоящият съд не дължи произнасяне в тази насока.

Въззиваемата страна М. И. Ц. оспорва жалбата и моли решението на първоинстанционния съд да се потвърди. Претендира разноски

Въззивната жалба е допустима. Подадена е в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, от страна, имаща правен интерес от обжалването, и е срещу подлежащ на въззивно обжалване валиден и допустим съдебен акт.

Софийският градски съд, като прецени приетите относими доказателства по делото и обсъди становището и възражението на страните, приема за установено следното:

С Решение № 3613/19.04.2022 г., постановено по гр. д. № 20211110153021 по описа за 2021 година на Софийски районен съд, 139^{-ти} състав, е заместено, на основание чл. 127а, ал. 2 СК вр. чл. 76, т. 9 ЗБЛД, съгласието на бащата В. Н. П. за пътувания на детето В.В. П.а, придружавано от майката М. И. Ц. в държавите членки на ЕС и ЕИП (Исландия, Лихтенщайн и Норвегия), Конфедерация Швейцария, Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия, Република Турция, Република Сърбия, Република Северна Македония, Република Черна гора, Република Босна и Херцеговина, за срок от пет години, по време, съвпадащо с режима на лични контакти и местоживее на детето при майката, установен е решение № 268840 от 07.11.2019 г. по гр.д. № 39969/2018 г., СРС, 84-ти с-в, с което е одобрено споразумение по чл. 127, ал. 1 СК, без ограничение на броя на пътувания годишно, но с обща продължителност на всички пътувания до 90 дни годишно, само със съгласието на майката М. И. Ц.; ОСЪДЕН Е бащата В. Н. П., на основание чл. 127а, ал. 2 СК вр. чл. 124, ал. 1, т. 1 ГПК, да предава на майката М. И. Ц. паспорта на детето едновременно с предаването на детето за изпълнение на режима на лични контакти и местоживее на детето при майката, установен с решение № 268840 от 07.11.2019 г. по гр.д. № 39969/2018 г., СРС, 84-ти с-в, с което е одобрено споразумение по чл. 127, ал. 1 СК, когато майката желае да пътува в чужбина; допуснато е, на основание чл. 127а, ал. 4 СК, предварително изпълнение на решението.

Съгласно чл. 127а, ал. 2 от СК, когато родителите не постигнат съгласие по въпросите, свързани с пътуване на дете в чужбина и издаването на необходимите лични документи за това, спорът между тях се решава от районния съд по настоящия адрес на детето. Разрешението по чл. 127а, ал. 2 от СК за извеждане на ненавършило пълнолетие дете от територията на страната без съгласието на единия от родителите може да бъде дадено от съда

само за пътувания в определен период от време и/или до определени държави, респ. държави, чийто кръг е определяем (т. 1 от ТР № 1/03.07.2017 год. по тълк. дело № 1/2016 г., ОСГК на ВКС).

Въззивният съд напълно споделя установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка и направените изводи въз основа на доказателствата по делото, приети в първата инстанция. По делото е установено, че между родителите съществува разногласие по въпроси, касаещи пътувания на общото им дете в чужбина (показанията на св. К.С. и св. Б.А.), установено е, че не е налице дадена декларация съгласие от ответника по всички искани пътувания от ищцата, а и ответникът е оспорил предявеният иск.

В актуален социален доклад на Д „СП“ Лозенец, постъпил по делото на 09.02.2023 г., е направен извод, че в интерес на малолетната В. родителите да постигнат споразумение относно възможността на детето да бъде извеждано извън страната, като правото на бащата за контакт с детето не бъде нарушавано. В социалния доклад е посочено също, че детето В. е споделяло в ОЗД – Лозенец, че желае да пътува с майка си по света, както и че й харесва двете да пътуват, но не е посочило конкретна дестинация, която да иска да посетят. Отражено е и че бащата на детето многократно е подавал в ОЗД – Лозенец сигнали за насилие спрямо малолетната В. както от страна на майката, така и от страна на нейния съпруг, но при извършваните проверки не са установявани данни за извършвано насилие и никога не е бил констатиран риск за детето. В социалния доклад е посочено, че мнението на служителите, извършвали проверките е, че се касае за тежка неспособност за позитивна комуникация между родителите, като същите въвеждат волно или неволно и дъщеря си в конфликт на лоялност. Посочено е също, че бащата е казал, че ако знае кога и къде ще пътуват майката и детето, той бил съгласен да предостави на майката паспорта на детето, но въпреки това е споделял, че няма доверие на майката и че не знае дали тя няма да отвлече детето.

Предвид емоционална връзка между майката и детето и желанието на детето да пътува (изразено в хода на социалното проучване), въззивният съд, също както първоинстанционния съд, намира, че е в интерес на детето В.В. П.а, род. 11.06.2013 г. да пътува в държавите членки на ЕС и ЕИП (Исландия, Лихтенщайн и Норвегия), Конфедерация Швейцария, Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия, Република Турция, Република Сърбия, Република Северна Македония, Република Черна гора, Република Босна и Херцеговина с цел почивка, туризъм, образование (в бъдеще), спорт, среща с близки и роднини. Държавите са конкретни, всички са страни по Хагската конвенция за гражданските аспекти на международното отвлечане на деца от 25.10.1980 г. Обжалваното решение е постановено в съответствие с изискванията на т. 1 от ТР № 1/03.07.2017 год. по тълк. дело № 1/2016 г., ОСГК на ВКС.

Пред въззивната инстанция е изслушан въззивникът В. Н. П., който е посочил, че по принцип не се противопоставя на пътуванията на детето в чужбина, само по време на Ковид отговорил писмено, че не е уместно да се извежда детето в чужбина, защото не се знае какво може да стане, още по време на разглеждането на делото в първа инстанция

непрекъснато повтарял, че ако му се каже къде иска да пътуват, ще даде разрешение.

Настоящият съд намира за неоснователни доводите във въззивната жалба, че с поведението си майката прави опити да отчужди детето от бащата, доколкото по делото е представено съдебно решение № 268840 от 07.11.2019 г. по гр.д. № 39969/2018 г. на СРС, 84 състав, съгласно което детето живее последователно по две седмици от месеца при всеки от родителите и следователно не е налице опасност от отчуждаването му от бащата.

Неоснователни са и доводите във въззивната жалба, изведени от собственото решение на бащата да не се ползва от полученото от него заместващо съгласие на майката за пътуване на детето в чужбина, дадено по гр.д. № 39973/2018 г. н СРС, 89 състав, тъй като същият страхува за здравето на детето заради болести, бежански натиск и войни, натоварване върху психиката и физиката на детето заради чакане на граничния контрол – в случая страховете на бащата не дават основание да бъде нарушено правото на майката и детето да пътуват в чужбина.

Неоснователни се явяват и оплакванията във въззивната жалба, че изброените държави от Европейското икономическо пространство (ЕИП) водят до неяснота за пребиваване на детето в неуточнено място, защото понятието не се използва в международното право. На официалния сайт на Европейския парламент eurportal.europa.eu може да се направи справка на български език, от която е видно, че ЕИП е създадено през 1994 г. с цел разширяване обхвата на разпоредбите на ЕС относно неговия вътрешен пазар, че в ЕИП членуват Норвегия, Исландия и Лихтенщайн, че правното основание на ЕИП е чл. 217 от Договора за функциониране на Европейския съюз, още повече, че държавите, които членуват в ЕИП са конкретно посочени в съдебното решение - Исландия, Лихтенщайн и Норвегия.

Освен това в първоинстанционното решение недвусмислено се сочи, че всички държави, за които се иска заместващото съгласие и които са изброени изрично, са членки на Хагската конвенция за гражданските аспекти на международното отвлечение на деца от 25.10.1980 г., имат функциониращи съдебни системи и централни органи по конвенцията, поради което няма основание принципно да се отрече пътуването на детето в тези държави.

Неоснователни са и доводите в жалбата, че е налице опасност майката да изведе детето да живее в Англия, където живеела сестрата на настоящия ѝ съпруг. В първоинстанционното решение съдът правилно е приел, че не са събрани доказателства за прикрито намерение на майката за промяна на обичайното местопребиваване на детето в чужбина. Съгласно показанията на св. А., които съдът правилно е кредитирал, преди повече от две години майката в разговор с леля на бащата споделяла, че имала желание да живее в чужбина, но други подробности свидетелката не знае, не е била самата тя свидетел на този разговор и не знае настоящите намерения на майката.

Неоснователността на опасението на ответника, че майката ще изведе детето да живее в чужбина, се установява и от показанията на св. С. При разпита ѝ на проведеното на 02.02.2022 г. съдебно заседание свидетелката е посочила, че майката има ново семейство и е трайно установена в България, че М. Ц. работи като главен асистент в БАН, а съпругът ѝ в

собствено архитектурно бюро. Св. С.е посочила, че през месец септември 2021 г. не се състояло организирано пътуване до Гърция, тъй като бащата не дал документ, за да може да се изведе детето от страната, тъй като имал опасения, че то може да бъде изведено от България и да не бъде върнато.

В случая личните опасения на страната, както и личното й мнение и отношение към другия родител, когато не се основават на конкретни факти и доказателства, са ирелевантни за спора. Твърденията в жалбата, че жалбоподателят има „сериозни опасения от постъпките на молителката, които мога да определя като неадекватни и фанатизирани опити да откъсне и отчужди В. от мен" и притесненията на бащата за бъдещите действия на молителката, при това неконтретизирани и недоказани, не могат да се конкурират успешно с правото на детето и майката да пътуват заедно в чужбина за курортни, образователни, културни и спортни цЕ. и то в рамките на условията, определени в решението. Правилно първоинстанционният съд е дал заместващото съгласие за определен период и определени държави, като е указал, че пътуванията могат да стават само във времето, определено за контакт на майката с детето и че не могат да надхвърлят сумарно повече от 90 дни годишно. Така са създадени сериозни гаранции, че пътуванията на молителката с детето няма да отнемат от времето, в което детето живее при бащата, както и че детето няма да бъде откъсвано за дълго време от живота си в България.

Неоснователно се явява и искането съдът да задължи майката, същата да представя на бащата всеки път преди пътуване „обосновано искане, да посочи дата срок или период, в който иска да го изведе, да посочи конкретната страна, цел на посещението, но съобразено с епидемичната обстановка, тъй като по този начин, предвид отношенията между страните (според социалния доклад на ДСП Лозенец, отличаващи се с тежка неспособност за позитивна комуникация), би се стигнало до осуetyаване на вече планирани от майката пътувания заедно с детето извън предЕ.те на страната.

С оглед изложеното, първоинстанционното решение е правилно, постановено е при спазване на материалния и процесуалния закон.

Този извод на настоящата съдебна инстанция не се разколебава и от представените във въззивното производство писмени доказателства от страна на въззивника – кореспонденция между страните и декларация с нотариално заверен подпис от 01.06.2022 г. за пътуване на детето в Гърция, подписана от бащата, в която е обективизирано съгласието на последния детето да пътува неограничено в Република Гърция, като е посочено, че декларацията важи за срок от 23.06.2022 г. до 08.07.2022 г. В случая видно от електронната кореспонденция между страните, на 10.06.2022 г., въпреки че е налице декларация от 01.06.2022 г., майката очевидно не е била известена за съществуването й, а по електронна поща бащата само е посочил, че детето ще пътува, като паспортът и пълномощното ще се получат при предаването на детето. По този начин с поведението си бащата макар и да заявява готовност да предостави разрешение за пътуване на детето извън предЕ.те на страната, създава до последния възможен момент у майката неизвестност и несигурност въпреки демонстрираната добра воля и изявлението „аз пречки не правя“. Тези

доказателства изцяло кореспондират с отразеното в социалния доклад на ДСП Лозенец, че се касае за тежка неспособност за позитивна комуникация между родителите.

При това положение, първоинстанционното решение, като правилно, постановено при спазване на материалния и процесуалния закон, следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото, въззивникът няма право на разноски, но такива се следват на въззиваемата страна, като съдът осъжда В. Н. П. да заплати на М. И. Ц. сторените разноски във въззивното производство в размер на 400 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение. Това възнаграждение не е прекомерно, тъй като съгласно чл. 21 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие в производства по глава IX, глава X и глава XI от Семейния кодекс минималното възнаграждение е 600 лв. Също така, настоящият съдебен състав намира, че независимо от това, че производството е такова по спорна съдебна администрация, предвид обстоятелството, че се касае за неоснователна въззивна жалба, разноски се следват на въззиваемата страна – в тази връзка Определение № 45 от 17.01.2020 г. по ч. гр. дело № 2857/2019 г. на ВКС, III г.о., съгласно което в първоинстанционното производство по спорна съдебна администрация всяка страна следва да понесе разноските, които е направила, независимо от изхода на спора, но при обжалване на решенията обаче се прилагат общите правила за разноските.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 3613/19.04.2022 г., постановено по гр. д. № 20211110153021 по описа за 2021 година на Софийски районен съд, 139^{-ти} състав.

ОСЪЖДА В. Н. П., ЕГН *****, да заплати на М. И. Ц., ЕГН *****, сторените разноски във въззивното производство в размер на 400 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____